

ISSN 2602-1625

Scritorul

An VI ~ Nr. 1 (18) ~ Martie 2023

REVISTASCRITORUL.RO

„Îngerii ară cu plugul cernoziomul inimii mele”

Director
Marie-Elise Rotaru

Redactor-Şef
Adrian Iraşoc

Redacţia
Bianca Ioana Alexe
Ana-Maria Stuparu
Iuliana-Maria Buruiană

Adresa:
Mun. Iaşi, jud. Iaşi

Date de contact
E-mail:

redactie@revistascriitorul.ro

Facebook:

facebook.com/revistascriitorul

Site:

revistascriitorul.ro

ISSN:

2602-1625

ISSN-L:

2602-1625

**Responsabilitatea pentru
conţinutul materialelor
publicate revine exclusiv
autorilor.**

Poezie
Adrian Iraşoc

M1

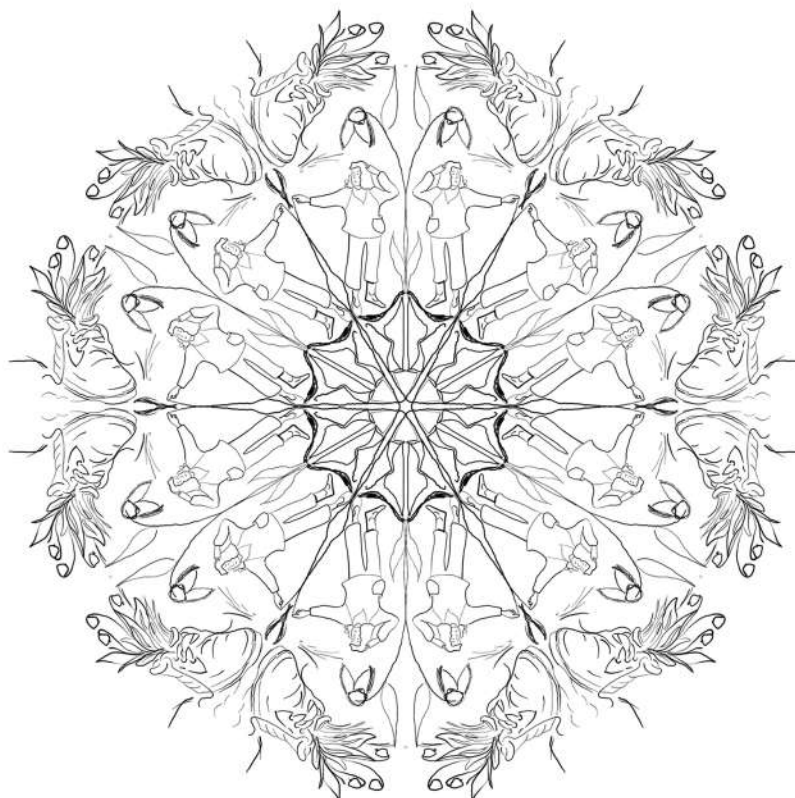
Mi-e inima lavă şi chipul ocean,
Îmi eşti doar în vise şi-n ochii cyan,
Mă doare durerea-ţi şi duhul mi-e greu,
Te port într-un atriu, te văd ca pe-un zeu...

Ţi-aş face cunună din păvădii
Şi flori de Soare ți-aş da de mi-ai fi.

M2

În ochi îţi zburdă raze de soare,
Pe buze ai miere de păvădii...
În palmele moi îţi pun poezii
Şi-n atrii maci şi cicoare.

În braţe de-ai vrea să îmi fii
Etern ți-aş da sărutare...

Poezie

Adrian Irașoc

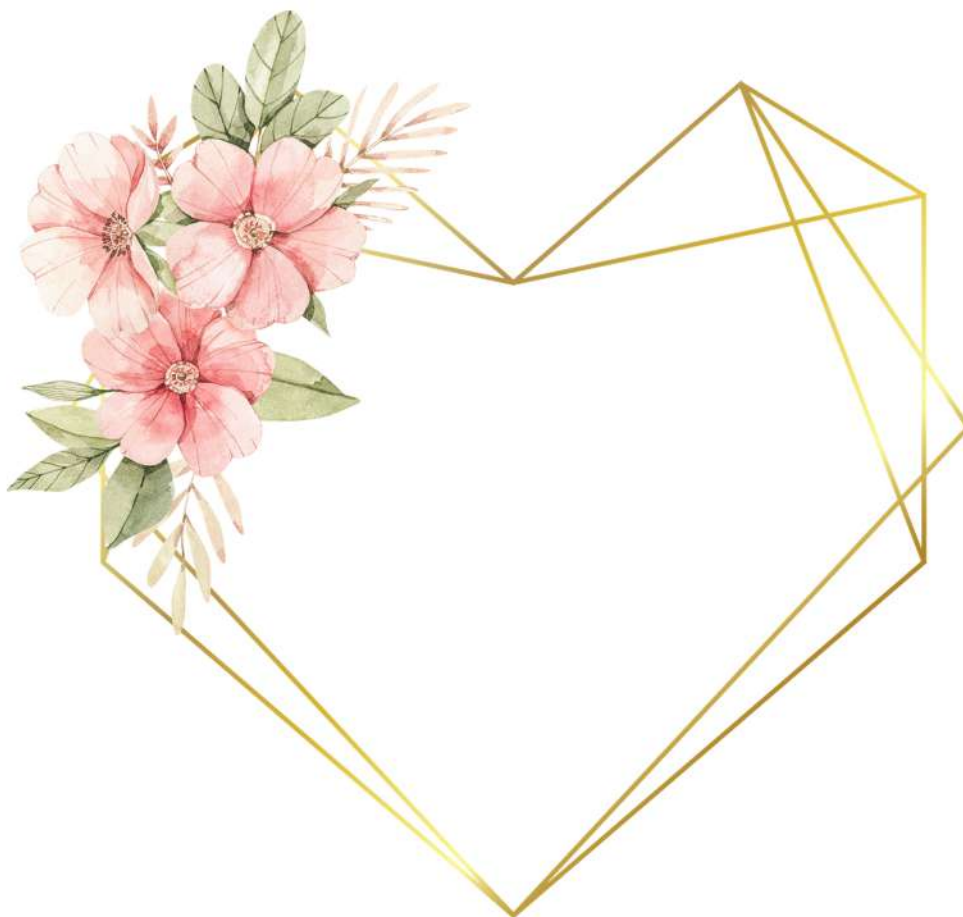
Inimă de granit

Atât de frumoși ți-s ochii, copile,
Ai chipul sculptat de îngeri și muze,
Miros de poamă-ți joacă pe buze
Și-n păr îți valsează zambile.

În suflet îți cântă trei păpădii
Și-n inimă două narcise,
Dar crede-mă, astea nu-s vise,
Le-aud când la piept tu mă ții.

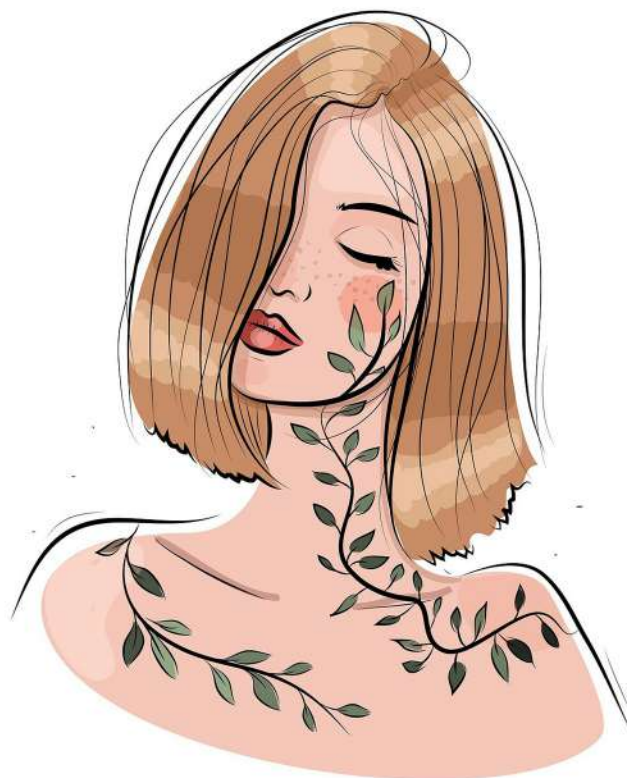
De-ar crește maci pe buzele mele
Și-n inima mea de granit,
Mi-aș face sufletul mic,
Să-ți pun la gât săruturi-mărgele.

Din flori de câmp ți-aș face cunună,
Sub pleoape ți-aș pune bujori,
Te-aș cere sub lună și nori
Și soare ți-aș face-n furtună.

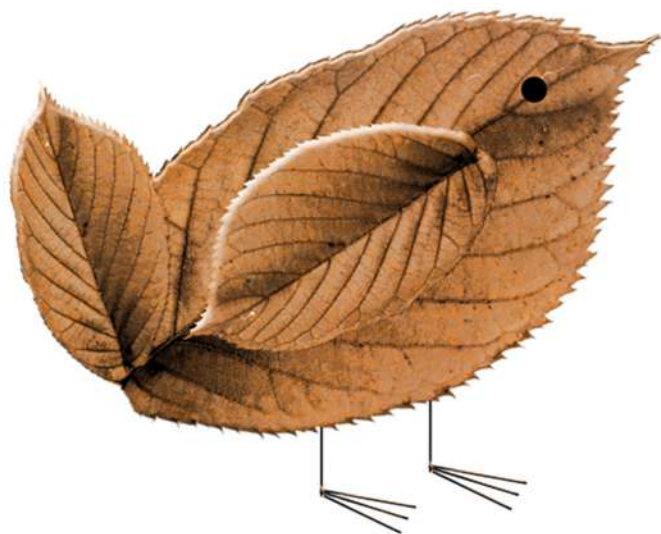
Paradiziacă

Îngerii ară cu plugul
cernoziomul inimii mele.
Inima – un pustnic mizantrop –,
care a trăit în spelunci tenebroase,
meditând asupra deșertăciunii.
„Dar durerea are gust de nectar”
îmi spun îngerii.
O fată cu ochi de cleștar
s-a ivit de nicăieri.
Cerul își deschide aripile
și o herghelie de sori purpurii
cântă la clavirul lui Dumnezeu.
S-a așezat lângă mine, timidă.
Miroase a curcubeie.
Bunul Dumnezeu coboară
din Carul Mare
și îi țese
o ie din tămâioare.

Unde-mi umbli, fericire?

Tot mai singur, mă dedau vremelnicelor voluptăți,
care mi se așază pe inimă
aidoma tomnatecilor frunze
pe iarba crudă.
Aș vrea să fiu o pasăre migratoare,
să dispar toamna,
îngropând durerea
într-o pădure, la marginea orașului,
și să mă întorc primăvara
cu soarele în clonț.
Dar sunt prizonier într-o temniță
a nevolniciei.
Mă zbat într-un ocean al singurătății.
Cândva, idealurile mele
se plimbau țațoșe printre stelele cerului.
Unde-mi umbli, Fericire?

Poezie

Andrei Cojocaru

Blândețea va mântui lumea

Zadarnic năzuiești către propria-ți desăvârșire,
Cu multă durere e pavat drumul spre nemurire.
Dar poți păstra în inima ta curajul și pietatea,
Searbăda cumpătare, dar și dreptatea.

Ascultă-ți daimonul când cazi în abis,
Dar cu Mefisto tu să nu faci compromis.
Fiindcă blândețea va mântui lumea,
Iar în viața ta va pătrunde, negreșit, minunea.

Sensuri

am obosit de-atâta tu în minte
aduci tot felul de anxietăți,
un soi straniu de neliniști
mă simt vinovată că vorbesc atât de mult despre tine
ești încă prezent, recunosc
eu îmi doresc nepăsare
totul trece altfel
timpul se joacă de parc-ar fi copil
de parcă nu s-ar gândi la consecințe
și ce sens are *totul*
dacă nu pot sta pe pieptul tău s-ascult cum trece timpul?

Veșnicii

m-ai durut în piept prea tare
prezența ta ar fi fost necesară
și chiar dacă știam că atingerea ta nu este reală
mă complăceam.
știai ce dezastru o s-aduci
și tot ai plecat
ai lăsat un abis de întuneric
știu, tu nu te-ntrebi
te știu, tu ai lăsat în urmă
îmi asum eu rolul de *cea slabă*
o să simți și tu cândva cum este să te doară
când omul ce-l iubești transformă din senin
tornadă.

Flori mov

am în mintea mea o canapea comodă
este galbenă
pe ea zace în bucăți inima
nu mai vrea să bată
au avertizat-o de multe ori,
dar este încăpățânată
se contrazice cu toți din fire
nici acum când nu mai poate nu le dă dreptate
este în contradictoriu
o doare, vrea să te doară și pe tine
în același timp s-ar simți vinovată dacă te-ar durea
râde singură isteric
conștientizează, știe tot, dar încă speră
oftează și se-ntreabă când va învăța.
am în mintea mea o canapea comodă, este galbenă.
lângă canapea am așezat o vază cu flori mov.
complementar.

Fotografie
Cristina Stroe

Călător prin
vremuri

Poezie
Siminescu

Mama pădurii

Ascult...
Susurul apei cum lovește
Pietre
Ce se prefac în lut
Și ai să vezi cum o simplă
Poezioară
Trezește sufletul omului surd

Zâmbesc...
Când simt pârâul că nu doarme
Noaptea
Greierii vorbesc cam mult
Iar când verdele prinde culoare
Roua-i
Proaspăt început

Pășesc...
Printre pietre ce mușesc
În bătaia vântului
Pedalez
Către izvorul muntelui
Și convins de-o singură afirmație
Oceanul
E o picătură de creație

Poposesc...
La umbra bradului
Bătrân
Târât de oameni spre tăiere
Rămân fără oxigen
De-acum
Privind la râul ce nu pier

Captiv în timp

Sunt aici și acum, dar mintea mea fuge și se îndepărtează în direcții pe care nu le pot percepe. Aș vrea să îmi pot atinge gândurile, mi le imaginez ca fiind fragmente de nori cu litere și șoapte. Aș vrea să le pot deforma și crea în forme dense de speranță, conștientizare și prezentă. Fără ele nu aș exista. Dar ele ar exista fără mine?

Mă privesc și îmi dau seama că sunt momente când aș vrea să mă desprind de ceea ce gândesc, să nu îmi prind gândurile, ci să le las să se depărteze de mine. Când ele sunt intense, mă îndeamnă să mă îndrept către cotloanele întunecate ale inconștientului și să vreau să fiu eu. Fără ele, eu pur și simplu nu aș fi deoarece nu aș ști ce să caut, nu aș ști că ele provin din neiertare, dispreț, nesiguranță, neacceptare. Nu aș afla niciodată care este sursa și care sunt ipotezele ființei mele. Astfel, aș ajunge să nu exist. Nu m-aș afla și nu aș ști să creez esența din sensul meu.

Sunt înspăimântat de spațiile goale dinlăuntrul meu, simt o slăbiciune când îmi iau răgazul de a privi către mine. Aleg viața, dar cu conștientizarea consecințelor a ceea ce înseamnă să aleg să trăiesc.

Trăiesc în așa fel încât îmi place ideea de a repeta la infinit totul? Mă îngrozește gândul că aș putea repeta această viață fără ca aceasta să se mai oprească? Fără a putea spune stop;

aceleași experiențe, aceleași emoții trăite încă o dată, și încă o dată, și încă o dată.

Mă simt captiv în viață sau simt libertatea de a repeta împăcat?

Mă simt prizonierul timpului sau pot controla eu propria mea dimensiune, repetiția fiind șansa de a trăi cu adevărat?

Cum simți această ipoteză?

Clepsidra eternă a existenței întoarsă iarăși, și iarăși, și iarăși. Îți explodează pieptul de viață netrăită?

Simți regrete și suspine?

Simți că trădezi viața însăși, pentru că ai ocazia de a retrăi ce te-a făcut fericit și împăcat cu tine însuși?

Ești un prizonier aruncat în acest interval închis al timpului sau îți dai voie să visezi și să fii tu însuși nemărginit? Să te simți nelimitat și liber într-o dimensiune închisă, în fapt infinită, te împinge înspre a considera timpul ca fiind singurul tău tovarăș. Singurul care îți este fidel și te urmează îndeaproape oriunde te-ai afla. El este slăbiciunea ta, dar și salvarea ta.

Prietena mea, cartea

Lectura este „magia” prin care se poate ajunge în lumea poveștilor. Este foarte important să deschidem zilnic poarta spre Regatul Basmelor, pentru a ne putea scufunda în fantezia și splendoarea poveștilor.

Cartea nu numai că este un prieten din care afli informații diverse, este și un izvor de creativitate. Citind, descoperi pasiuni noi, îți extinzi orizonturile cunoașterii și descoperi lumi inedite. Călătorești cu *Zori de Zi* pe mările Narniei, înconjori Pământul alături de Jules Verne, vizitezi Universul cu Micul Prinț, călătorești înapoi în timp cu Ilinca și Călin pentru a găsi pecețile de mărgean, pictezi vântul cu Maya și Artemisia pe munții Wyoming-ului, înveți să te bucuri de viață alături de Pollyana, călătorești pe spatele unei găște cu Nils Holgersson sau lupți alături de clanul tău pentru a salva pădurea Pisicilor Războinice.

Doar în cărți descoperi acel ceva care lipsește din jocurile banale de pe telefon. În cărți poți fi tot ce îți dorești. Poți fi Făt-Frumos care salvează fata Genarului sau prințul Caspian care a salvat regatul de tirania unchiului său.

Lectura te poate ajuta, de asemenea, să găsești idei de jocuri cu prietenii. Cine nu ar vrea să pretindă că zboară cinci săptămâni într-un balon sau că se luptă cu o vrăjitoare a gheții pentru a salva Narnia? Orice este posibil doar cu puțină lectură. De acolo vin toate ideile.

Eroii poveștilor pot fi curajoși sau lași, buni sau răi, darnici sau zgârciți. Sau pur și simplu povestesc despre copilăria lor, despre cum erau odată. Cine nu a auzit de *Aventurile lui Tom Sawyer* sau de celebra carte *Amintiri din copilărie*?

Câteva dintre poveștile care m-au impresionat mult sunt: *Cronicile din Narnia*, o frumoasă serie de povești fanteziste, *Pisicile Războinice*, cărțile care te vor lăsa cu sufletul la gură, *Pollyana*, despre o fetiță veselă, care molipsea de fericire pe toți pe lângă care trecea și *Spiridușii din Pădurea Muzicală*, cărți despre muzică clasică.

Lectura face parte din viața mea. Când deschid o carte, pătrund în universul personajului principal, îi trăiesc emoțiile, mă iau de mână cu el și călătorim peste paginile lumii sale.

Ana-Maria Stuparu

Found poetry sau cum am renunțat la portret pentru *autoportret*

orașul pe care-l ura cel mai mult din lume.

Asta

se numește șansă.

PODUL LIBERTĂȚII

— Ce doriți?

— Nu vrei să știi cum te-am găsit?

Aici nu pătrunde niciodată soarele.

— Așa-i că eram frumoasă?

— Foarte frumoasă.

— Și eu așteptam dragostea.

— Nu mă săruți?

Dar veni un moment când această dorință fu destrămată,

— Știi ce este... Și am și remediul care îmi trebuie. Nici doctorul nu mi-ar prescrie altceva. Este suficient să aștept.

— Și nu se poate face nimic?

— Să se schimbe oamenii. Dar este dificil.

(Emmanuel Roblès, *Veneția, iarna*)

Pictură

Ana-Maria Stuparu

Poezie
Andrei Duma

Totul pentru ea

Am mutat munți pentru tine
Și tu ai mutat doar cortine,
Pentru că tu ai avut un rol
În timp ce eu jucam fără scenariu

Ai crezut că a fost o piesă
Am crezut că a fost iubire
Nu știu care a nimerit mai bine
Totul a fost doar pentru mine

Noi am fost ca foc și apă
Noi ne-am stins unul pe altul,
Am crezut că o să ne meargă
Prost cel ce a stat să creadă

Și poate a fost mai bine așa
Un suflet bun nu o să stea
Cu un suflet de tinichea,
Care tot ce atingea, distrugea.

Ce lipsește

Îmi cunoști neajunsurile
Și mă deschizi ca pe o carte
Urcând treptat pe rafturile
Rafturile prăfuite, uzate

Treaba stă așa, exact așa
Nu e nimic din vina mea
Gândurile mele mă țin în transă
Și mă țin cu ochii lipiți de faianță

Anotimpurile zboară,
Dar casa nu-i senină
Fără raza de altădată
Pe care o aștept să vină

Iupta de la sol

Luna strălucește și nevăzută
Soarele arde și pe timp de furtună
Stelele moarte rămân aprinse
Noi încă stăm după lucruri stinse

Buruieni ies, din sol roditor
Copacii cresc, admirator
Râurile vuiesc, liniștitor
Timp ce eu lupt, ca un gladiator

Și dacă aș cădea din cer
Aș dori să plâng nițel
Pentru că stelele nu-s ca ghețarii
Ele se sting, nu le distrug oamenii

I love you

I love the way your eyes shine
I love the way your smile shows
I love the way you tie your shoes
Even if u don't know how to do that, dope
I love the way you show yourself
So full of happiness and hope
I love the way u make me care
I love the way u make me dare,
Dare just to think that makes you care
I love the way u help me challenge
When the only challenge is yourself
I love how you made me feel like an
Empty glass put on the stove
I love the way you thought I love you
And I love the way I just said stop.

Proză

Andrei Duma

Ce te face om?

Să simți. Să adormeci neajunsurile tale, să te lași purtat de voia sorții pentru a ajunge în scoarța ta. Să fii ciocănitorea care caută viermele în crăpăturile copacilor. Să iei în seamă eșecurile, nu victoriile. Să cunoști secretul, toate acestea te fac om. Și nu numai om, te fac cel mai bun om la care poți ajunge, cel mai falnic copac cu rădăcini bine înfipite în pământ care nu pot fi dărâmate de nimeni și nimic, ești invincibil!

Flori de primăvară

În primăvara asta rece,
Copacii tac, îndură și-nfloresc,
Se aud în depărtare cântece
Plecând dintr-un ecou ceresc.

Petale pline de iubire
Întruchipează viața în culori
Și doar printr-o simplă plutire,
Ajung și-n suflet și dincolo de nori.

Și parcă ar ninge cu primăvară
Așa-i de alb și atâta-i de curat,
În suflet, nici urmă de povară
Ci doar un aer divin înmiresmat.

Iubesc

Iubesc pianul și toamna și florile sălbatice
Sunt un amestec din nuanțele cromatice.
Trăiesc pe pământ, dar plutesc printre nori,
Iubesc cuvintele tăcute de scriitori.

Iubesc ploaia și vântul ce alină
Și luna, atunci când de iubire este plină.
Mă regăsesc în versuri și culori
Și-n liniștea nopților cu aștrii călători.

Iubesc nuanțele apusului bogat
Și puful pădăiei, ce-n răsărit cu dorințe a zburat.
Iubesc să pictez momentele din zori
Iubesc, lăsându-mi anii să se cufunde-n culori.

Dacă nu aş fi

Dacă nu aş fi un om în astă lume,
un anotimp aş vrea să fiu.
În toamnă mi-aş îmbrăca al meu prenume
amintirile-n culori să-ţi scriu.

Să te alint cu adieri liniştitoare
şi să-mi dansezi prin frunze colorate,
Ti-aş picta în culorile cele mai rare
şi zilele prea înnorate.

Toamnă de n-aş putea să-ţi fiu
m-aş transforma în ploi de primăvară,
Versuri prin picături să-ţi scriu
când muzica păsărilor, din purul rai coboară.

Să te îmbrac în petale ude de fericire
şi să îţi văd surâsul unic şi curat,
Şi-apoi să te încarci de strălucire
din soarele cald, ce mi te-a înconjurat.

În ploaie de nu aş lua fiinţă,
dimineţi cu flori de muşetel am să îţi fiu
Şi-am să-ţi îndeplinesc câte-o dorinţă,
prin curcubeu, iubirea am să-ţi-o descriu.

Poezie

Mirela Dinu

Acolo unde cântă macii

Acolo unde cântă macii,
Acolo unde pasiunea, stă sub formă de culoare,
Acolo unde-n liniște, supraviețuiesc copacii...

Totu-i calm și plin de valoare.

Acolo unde cântă macii
Sub un soare mult prea prețios,
Se aud în cor și pitpalacii,
Într-un decor armonios.

Acolo unde cântă macii,
Cu note-nalte spre Creator,
Se unesc cu drag copacii
Sub un cer liniștitor.

Acolo unde pacea cântă
Iar râul curge plin de sclipiri,
Calmul zefirului descântă
Și promite marile iubiri.

Poezie

Mirela Dinu

Pictez

Îmi pictez propria realitate
prin gesturi, de-o pură simplitate.
Îmbin, combin nuanțe ușoare
pictez dorințe, pe-o curgătoare.

Îmi pictez secvențe din viață,
pictez și roua din calma dimineață
Pictez și flori sub cerul cel senin,
și stelele, venite din divin.

Îmi pictez tristețea ce o mai simt uneori,
dar o ascund sub un val intens de culori.
Copacii-s îmbrăcați de frunzele dese
în timp ce mintea-mi, visuri mari culese.

Îmi pictez secvențe din azi, mâine și ieri
și clipe pline de speranțe-n mici încăperi.
Pictez și voi picta o viață întreagă
sentimentul pur, ca lumea să-l culeagă.

Pictez cuvintele îmbrăcate în pastel
și păsări, cu cântul lor fidel.
Pictez emoții sub rază de lună
unde doar pacea, într-un ecou răsună.

Pictez și marea cea plină de mister
și valul ce gându-ți sparge în eter.
Pictez amintirile cu drag trăite
în anotimpuri, ce aproape sunt sfârșite.

Pictez din inimă o pată de culoare
încerc să-i dăruiesc o magică valoare.
Pictez un curcubeu în lacrimi de copil,
pictez... cu sufletu-mi umil.

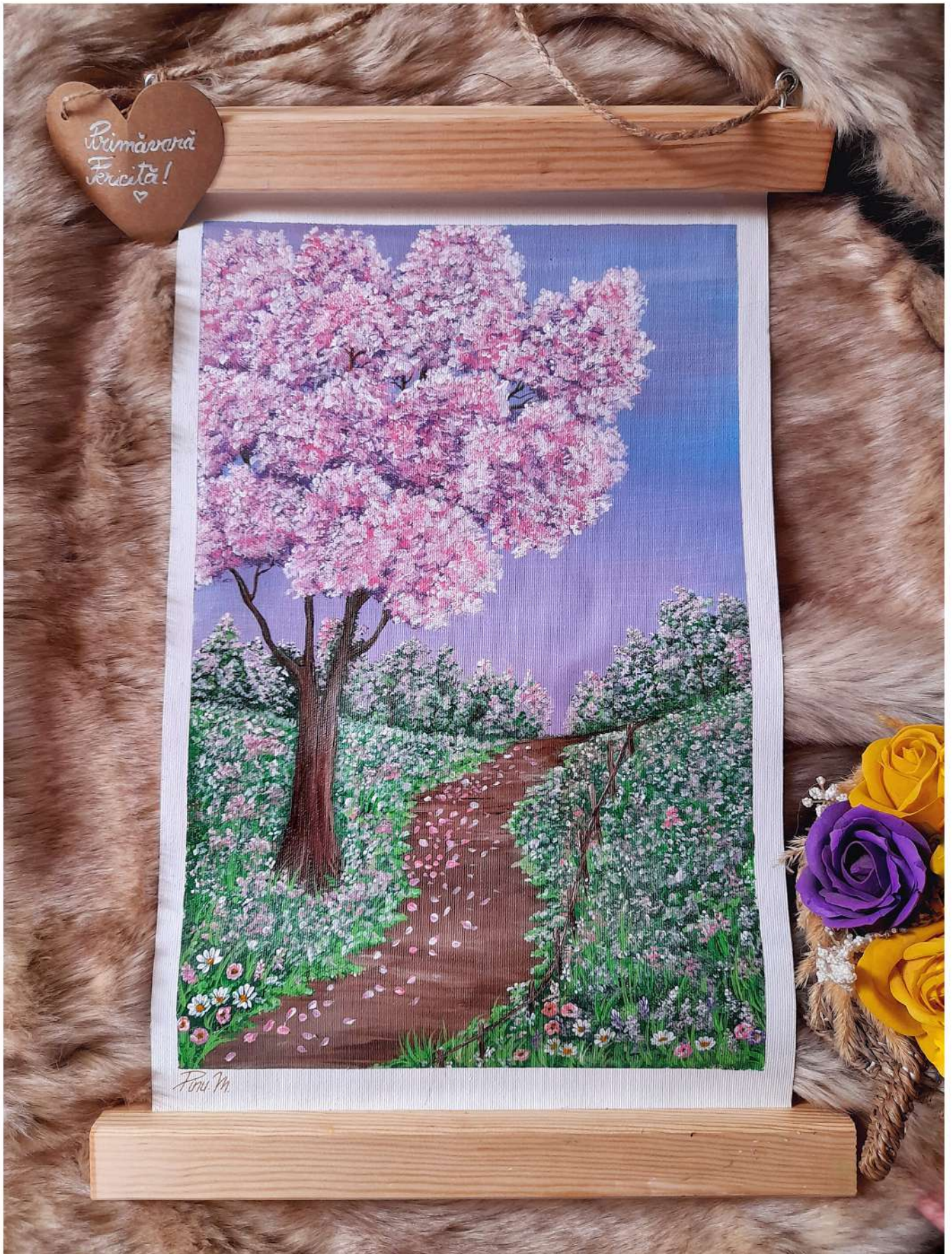
Pictură
Mirela Dinu

Pictură
Mirela Dinu

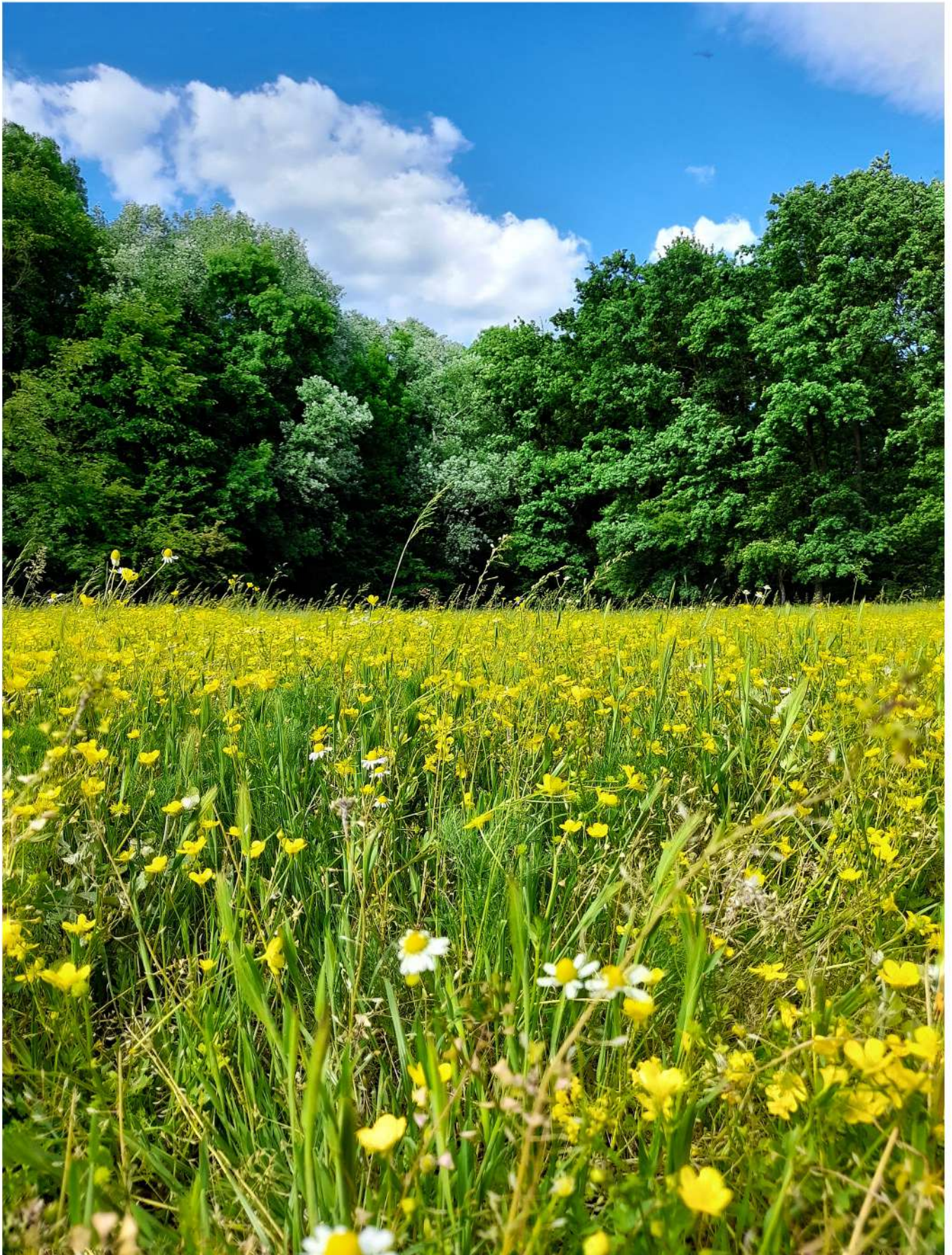

Pictură
Mirela Dinu

Fotografie

Mirela Dinu

Fotografie

Mirela Dinu

1 Martie mărtișor

Un fir roșu filtrat prin iubire,
Și unul alb, prin petale roz de fericire,
Sclipiri de vise s-au strâns adânc în ea,
Iar azi, mărtișoru-i dar din inima mea.

Un mărtișor îți dăruiesc cu drag,
Când primăvara te așteaptă-n prag,
Cu mii și mii de flori înmiresmate,
Cu drag, din toată lumea adunate.

Miroase iar a nouă primăvară,
Cu petunii și-o rușinoasă lăcrămioară,
Timid zâmbindu-ne de prin grădini,
Mici ghiocei, bujori și cu verbini.

Un fir roșu, prins de-o poezie,
Lângă cel alb, mărtișorul îți dă de știre,
Că vine primăvara încet, încetișor,
În luna martie, luna lui mărtișor.

Marinela (Lovin)-Dumitru

Fii PRIMĂVARA mea!

Cu fiecare primăvară,
Ce în dar o primesc,
Simt nevoia de a-ți spune:
— Mămico, eu te iubesc!

Renasc în fiecare an,
datorită ție!
Tu ești cea care mi-a ghidat
Pașii în copilărie;
Ești ZÂNA mea ce a știut
Să-mi dea bună povață
Iar azi, deși sunt un adult,
Mă simt în siguranță,
Când sunt acasă lângă tine
Și îți văd privirea
Și zâmbetul tău luminos
Îmi redă fericirea.

De-aici, de departe,
Gândul mi-e tot la tine;
Mi-e teamă, că-ntr-o neagră zi,
Voi veni la tine
Și am să te tot caut
Fără să te găsesc
Și-abia atunci am să-nțeleg
Că și eu îmbătrânesc.

Mai rămâi un timp cu mine,
Așteaptă-mă să vin!
Nu îmi lăsa așa devreme
Paharul cu pelin.
Am încă nevoie de prezența ta
Rămâi încă un timp,
fii PRIMĂVARA mea!

Fotografie
Adrian Iraşoc

Fotografie
Adrian Iraşoc

© Revista Scriitorul, 2023
www.revistascriitorul.ro
e-mail: redactie@revistascriitorul.ro